

Brenta – 4denní okruh, 5. 7.–8. 7. 2007

1. auto: *Sixťák, Mártý + Káča, Brácha, Viktor*
2. auto: *Filipes, Bob + Danča, Iva Bartůňková*
3. auto: *Hanka Svobodová, Siki (Jana), Honza Čipera*

Je středa večer, ujíždíme z Prahy směr Plzeň a stále nemáme jasno v tom, kam přesně jedeme. Předpověď pro oblast Sextenských Dolomit, původní cíl cesty, slibuje ještě minimálně na následující den srážky a nízké teploty, proto jako záložní variantu zvažujeme oblast Brenty v italském Trentinu s daleko pozitivnějšími klimatickými vyhlídkami. Po několika telefonických hovorech a diskusích, které probíhají těsně před překročením hranice, stanovujeme jako cílovou destinaci parkoviště u chaty Montagnoli (1804 m. n. m.) nedaleko Madony di Campiglio a narychlo plánujeme 4denní přechod centrální části Brenty s noclehy na chatách.

Den první:

Kránu pouhé dvě hodiny spánku a už jsme buzeni nedočkavou posádkou Filipesova auta, které právě dorazilo. Je něco kolem šesté hodiny a rozespalí se jen neochotně vzdáváme vyhřátých spacáků, venku žádný hic. Na parkovišti nacházíme i členy posádky 3. auta v čele s Hankou Svobodovou, kteří se nezalekli „drsné“ turistické akce a připojili se k nám. Jsme tedy kompletní a po osmé hodině začínáme stoupat přes Monte Spinale na Rifugio Grafer a po relativně jednoduché feratě Sentiero Benini dál směrem k Rifugio Tuckett.

Na hřebenu se průběžně střídá slunečno, zataženo a drobné sněžení. Na jihu v nížinách pozorujeme azuro, na sever od Brenty hustě zamračeno. Vzhledem k nejistému počasí urychlujeme sestup k chatě Tuckett, kde však zjišťujeme, že všechna místa jsou již zarezervována a chatař nás odmítá jakkoliv ubytovat. Dále do údolí rozhodně scházet nechceme a začínáme proto řešit, jak se 12 lidí vyspí na 3 karimatkách. Někteří doufají, že se přeci jen dostanou na noc dovnitř do tepla (což se nakonec alespoň holkám podaří), jiní si hledají vhodné místo v okolí chaty, nejlépe na trávě v závětří za kamenem, někdo dokonce vážně uvažuje o noclehu na vyhřátých, ale bohužel frekventovaných záchodcích... Místa na chatách pro následující dvě noci si již raději rezervujeme dopředu.

Den druhý:

Chladnou jasnou noc prečkávají všichni venku spící bez následků. Na zahřátí si vaříme čaj, snídáme a kolem osmé již nastupujeme do blízkého zmrzlého sedla, ze kterého začíná feráta Bochette

Alte směrem k Rifugio Pedrotti. Všichni si užíváme nejkrásnější pasáže celého přechodu, jistěná cesta je většinou vedena vodorovně ve skalních policích, nechybí však ani několik vertikálních „vzdušných“ úseků s výhledy dolů pod nohy. Počasí nám přeje, je daleko tepleji než předchozí den, viditelnost dobrá. Často zastavujeme, abychom spočinuli a pokochali se pohledem na hory kolem nás. Něco před šestou přicházíme po celodenním pochodu na chatu Pedrotti, žhavíme vařice a z vlastních zásob doplňujeme energii na další den. Po západu slunce již sedíme uvnitř útulné místnosti a dáváme si pivo, víno nebo horkou čokoládu. A jak už je zvykem na horských chatách, úderem desáté večerka a spát.

Den třetí:

Probouzíme se do jasného slunečného dne. V plánu je dnes relativně krátký přechod na chatu Agostini, proto nikam nespěcháme a do pochodu se dáváme až později dopoledne. Zastavujeme se u odbočky k vrcholu Cima Tosa (3173 m. n. m.) a při pohledu na strmý nástup ve skále váháme, zda můžeme bez lana ke slanění započít výstup. Kuráž nám však rázem dodává mladá Italka, která před námi ladnými

pohyby zdolává první kolmou část stěny, jako by se nic nedělo. Čtyři z nás se tedy vydávají Italce v patách. Po překonání kolmého nástupního úseku se hora postupně narovná a končí téměř placatým vrcholem zčásti pokrytým sněhem. Někteří se až zde dozvídají, že pokořili nejvyšší bod Brenty. Vrchol Cima Brenta, který vidíme na severovýchodě, je s 3151 m. n. m. až na druhém místě.

Při sestupu se náhle začínají v údolích tvořit mraky a postupně nám zakrývají výhledy. Spěcháme proto za ostatními. V blízkém sedle Tosa si dopřejeme něco k obědu a pak již jen klesáme po ferátě k chatě Agostini. Odpoledne relaxujeme, vaříme si a jíme, navštívíme nedalekou ledovou jeskyni, zase vaříme a plníme žaludky druhým chodem, povídáme si, pozorujeme kopce a údolí, které se občas objeví z mraku, později jako každý večer využíváme místní pohostinnosti a úderem desáté odcházíme spát do zarezervovaného Winterraumu.

Den čtvrtý:

Poslední den přechodu před námi a cíl cesty u chaty Montagnoli, kde čekají naše auta, v nedohlednu. Přinutíme se proto vstávat již časně ráno, abychom mohli odpoledne rozumně odjet zpět domů. Kousek za chatou Agostini si ještě užíváme nádhernou žebříkovou feratu, která končí v sedle, ze kterého následuje sestup k chatě Apostoli.

Viditelnost je oproti včerejšímu odpoledni dobrá a do akce mohou zapojit svůj dalekohled. Na severu lze pozorovat zasněžený Ortler, blíže na severozápadě pohoří Presanella.

Od chaty Apostoli scházíme k jezeru Val d'Agola, u kterého chvíli zastavujeme, abychom se smočili v ledové vodě a snědli poslední zbytky potravinových zásob. Pět se nás pak vydává zpět směrem do Madony pro auta, která převážíme zpět na poslední záchytné parkoviště pod jezerem, kde již čekají ostatní.

Nutno dodat, že všichni ve zdraví přežili, a pokud stále žijí, určitě se objeví na další akci.

Viktor

Pozn.: Během celého přechodu nebyly prakticky potřeba mačky, cepín ani lano, což však bylo dáno předchozí teplou zimou, která nezanechala nebezpečný sníh v prudkých žlebech a traverzech. Za obvyklých podmínek je určité třeba kromě věcí na feráty počítat i s tímto vybavením!